

nebyla uzavřena samostatná smlouva pachtovní, nýbrž o snížení části pachtovného z hospodářského celku, nehledíc na počet pozemků (jednotlivých parcel), z nichž se skládá. Jen poměr těchto částí k celku je tu rozhodným, při čemž se nehledí na přebytky nejvýše půl hektaru (§ 9). Proto také nestanoví vládní nařízení, že tu platí bez výhrady ustanovení § 4, nýbrž že jest použití ustanovení § 4, odst. 1, věta třetí, přiměřeně. V dopise, jímž nárok na slevu byl uplatněn, je označeno katastrální území, v němž leží pozemky propachtovaného hospodářského celku, i bližší jejich označení místní a jsou uvedeny i výměry, na nichž pěstovány byly obilniny a píce i druhy jejich. Byly tu tudíž i náležitosti § 4, odst. 1, věta 3, § 8 splněny. Neprávem zamítl tudíž první soud návrh z jediného důvodu, že tu tyto náležitosti nebyly.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y :

Při parcelních pachtech předpisuje třetí věta prvního odstavce § 4 vlád. nař. č. 272/34 výslovně a kategoricky (slova »jest uvést«), co všechno musí obsahovati oznámení (dopis) pachtýře, kterým žádá propachtovatele o slevu pachtovného. § 4, odstavec 1 mluví sice v jednotném čísle »pachtovaný pozemek«, ale z účelu tohoto ustanovení, totiž umožnit propachtovateli kontrolu, zda a na kterých pozemcích pachtýř skutečně pěstoval obilniny a píce a zjednatí takto podklad pro možnost dohody oběma stranami, vyplývá, že všechny potřebné údaje (místní označení, výměra a druh pěstovaných plodin) musejí být uvedeny nikoli souborně, nýbrž ohledně jednotlivých zpachtovaných pozemků zvlášť. Nemá-li pachtýřovo oznámení (dopis) všech předepsaných náležitostí, pak je nelze pokládati za dopis po rozumu § 4, odst. 1 uved. vlád. nař., a takový předpisům nevyhovující dopis není náležitým uplatněním pachtýřova nároku. Při pachtu hospodářských celků praví § 8, odst. 1 uvedeného vlád. nařízení, že »i tu platí přiměřeně ustanovení § 4, odst. 1, věty třetí«. Poněvadž účel předpisu o obsahu pachtýřova oznámení (dopisu), je při pachtech hospodářských celků stejný jako při pachtu parcelním, je při pachtech hospodářských celků nutno, aby pachtýř oznámil propachtovateli, na kterých jednotlivých pozemcích pěstuje obilniny a píce, jaký druh a na jaké výměře. Není správný proto názor, že dostačí udání knihovní vložky, v níž je zpachtovaný hospodářský celek zapsán a celkové udání výměry těch kterých druhů obilnin a píce z celého velkostatku. Poněvadž dopis pachtýřův neuváděl jednotlivě, na kterých parcelách se ten který druh obilnin pěstoval, neměl náležitostí §§ 4 a 8 zmíněného vládního nařízení a pachtýřka neuplatnila tedy v dané lhůtě náležitě svůj nárok.

Čís. 15324.

Jde-li o to, zda k projednání rozepře byl příslušný soud mimořádný (pracovní) nebo soud řádný, nelze užítí předpisu § 45, první odst. j. n.

(Rozh. ze dne 24. června 1936, Rv I 1837/34.)

Žalobce domáhá se na žalovaném náhrady škody, již utrpěl při výkonu služby (u žalovaného). Nižší soudy (krajský soud a vrchní soud) neuznaly žalobní nárok důvodem po právu.

Nejvyšší soud zrušil jejich rozsudky pro zmatečnost a žalobu odmítl.

Důvody:

Žalobce se domáhá na žalovaném náhrady škody, již utrpěl ve výkonu služby. Jest proto základem žalobního nároku služební poměr mezi žalobcem a žalovaným. Rozhodovati o sporech vzniklých mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem o náhradních nárocích z poměru služebního jsou však příslušné soudy pracovní (sr. § 1 (1), § 2 c) zák. čís. 131/31 Sb. z. a n.). V souzené věci byla žaloba podána dne 28. listopadu 1932, tudíž poté, kdy nabyt účinnosti zákon o pracovních soudech ze dne 4. července 1931, čís. 131 Sb. z. a n. Co do místní příslušnosti přichází v souzené věci v úvahu obecný soud žalovaného, jenž jest v P. Podle § 1/1 vl. nař. čís. 180/31 byl živnostenský soud v P. přeměněn na samostatný pracovní soud. Bylo proto žalobu podati u pracovního soudu v P. Žaloba však byla podána u krajského soudu v P., jenž se nemohl státi příslušným ani dohodou stran, ježto jde o věc vůbec odňatou řádným soudům (§ 104, druhý odstavec, j. n.). Jest proto celé řízení zmatečné podle § 477 čís. 3 c. ř. s., kteroužto zmatečnost bylo vysloviti z úřadu (§ 42, první odstavec, j. n.). Ustanovení § 45, první odstavec, j. n. nepřichází v souzené věci v úvahu, ježto nejde o to, zda jest příslušným soud sborový či řádný soud okresní, nýbrž jde o to, zda jest příslušným soud řádný či soud mimořádný (pracovní) (srov. rozh. čís. 12813 Sb. n. s.).

Čís. 15325.

Z úřadu nelze přihlédnouti k tomu, že zažalovaná pohledávka, pokud převyšovala vyrovnací kvotu, zanikla pravoplatným vyrovnáním, třebaže tato skutečnost byla zřejmá z vyrovnacích spisů, byl-li jimi proveden důkaz o jiné skutečnosti; lhotejně, že žalovaný uznal ve vyrovnacím řízení zažalovanou pohledávku.

(Rozh. ze dne 24. června 1936, Rv I 2298/34.)

První soud vyhověl žalobě na zaplacení zažalované částky, odvolací soud žalobu zamítl. Důvody: Odvolací soud zjistil z vyrovnávacích spisů krajského soudu v T., že dne 22. února 1933 (tedy po podání žaloby) zahájeno bylo vyrovnací řízení o jmění žalovaného, že žalující přihlásila dne 14. března 1933 zažalovanou pohledávku k vyrovnání, že pohledávka byla uznána a že vyrovnání, dle něhož věřitelé nepožívají přednostního práva, obdrží 48% svých pohledávek v 6 tříměsíčních lhůtách. Vyrovnání bylo dne 15. července 1933 pravoplatně potvrzeno. Tyto okolnosti také mohly býti prvnímu soudu známy,